

seford ei olnud nende mahha-jämist kuigi kauaks. Silmapilk olli mahhalastud hunt mitmekümneks rükkiks kistud ja ärraneeldud, ja — tullid jälle meie järrele.“

„Mart ütles: „Se lastminne ei aita ühtige, midda ennam nemmad werd sawad, sedda ennam nemmad tahtwad. Peagi jäwad meie hobbosed seisma, ja siis on wiimne ots meil käes.““

„Asfi näitas ka nenda. Wannad hobbosed ei jaksand ennam sureste — mo hirm läks fangemaks, ei mitte nenda isfiennese, waid ennam õe pärrast. Ma lastsin weel monne mahha, ogga sest nüüd ennam sureste abbi ei nähtud, — ja ollid jo õiete meie jures, muist sani tagga muist kõrwas, ja näggin nende põllewaid filmi ja irwil hambud, mis meid ahneste püüdsid wõtta; ja neid olli hirmus paljo. Püssi rohhi akkas lõppema, nüüd ei olnud ennam muud, kui need kaks laetud püstolit weel tühjaks lasta, ja siis pissokesse moógaga wasto hakada.“

„Mart, kes sedda ka teadis, ütles: „Krahwi herra! üks lotus on mul weel, kui se lähhäb, siis ehk woime weel ellusse jada. Siin on warsti üks küttide hone, kui senna saaksite! — kui mitte, siis, — õh siis walmistage selle kalli preillile püstoliga järsko surma — enne kui need hirmsad kiskjad tedda omma hammastega purrustawad ja pool elawalt ärra söwad.““

„Sedda kuuldes käis hirm ja jällestus minno ihhust ja hingest läbbi, et keif mo ihho karwad wärrisesid, ja ma näggin, kuida Mart wesiste silmadega mo õe peäle watas. — Ni kaua kui ma ellan ei lähhä se aeg mo melest ärra. Se mõtte, omma õdde mahha lasta, läks mo hingest läbbi, — ei ma teinud sedda, sest mo südda tundis, et weel üllewelt abbi lota olli.“

„Jubba tullid murdjad lomad, tahtsid sani sisse hüppata. Mul olli püs pahhemas ja moõk parremas käes. Kui üks sani sisse pididi hüppama, sai ta moógaga mõda Pead, et ta mahha langes.“